

bringe os til at danne vore Forhold saaledes, at vi bevæge mange unge Mænd til at faae bedre Lyft til at blive Soldater, end til kun at være Krigsmænd og med Fred og Ro og Forsnøelse at vende tilbage til deres vante Sysfel, saa faae vi ikke Krigsmænd nok, og Soldaterne blive os til ingen Nytte, fordi de ere for faa. Jeg troer ikke, at man er berettiget til, naar man vil tale her paa Hærens Begne, at kalde de Mænd Fyldefalk, som i vore Rækker have ført Baaben og Gevær, uden at eftertrage at blive Soldater (Hør!). Den ærede Rigsdagsmand har sagt, at kun de, som satte denne Pris paa Soldaterlivet, udgjorde Kernen af Hæren, og de Dvrigte vare Fyldefalk, men jeg vil ikke raade ham til at søge Sjenden alene med denne Kerne og lade det, han kalder Fyldefalk, blive borte. (Grundtvig: Det er en Misforstaaelse; det meente han ikke!). Det er mig hjært at høre en saa mild Fortolkning af Ord, som jeg havde forstaaet anderledes, det er mig langt kjerere at have misforstaaet det ærede Medlem, end at have hørt Ord udtalet af den Art, som jeg troede, det var. Det ærede Medlem har anklaget Thinget, fordi det ikke har sat ind i Comiteen af de Medlemmer her i Thinget, som have gjort Erfaring i Krigslivet, men det ærede Medlem glemmer, at Ordføreren for Udvalget har gjort Erfaring i Krigslivet. (Sagd: Jeg har ikke yttret Mænd, som have gjort Erfaringer, jeg har yttret Medlemmer af Armeen.) Medlem af Armeen er enhver Mand, den Dag, han er under Baaben, og han hører op at være det, naar han gaaer hjem; men, skulle vi sige, at hans Indsigt i Armeens Forhold gaaer bort, fordi han forlader den Plads, han indtager, og gaaer hjem, saa vilde vi blive ilde farne, naar vi skulde bruge dem igjen, og bruge dem med de Erfaringer, de sidst bragte hjem med sig (Ja!). Saasnart vi her i Danmark forsøge formeget paa at skille Armeen ud fra Folket, saa faae vi intet Folk og ingen Armeer, som kan være tilstrækkelig for os (Hør!); det er en Bestræbelse, som vi hidtil formeget have gjort (Ja!), og derfor havde vi i Hærens Dieblit ingen Armeer, og lykkeligviis fandt vi et Folk, tiltrods for den Forsømmelse, som i saa Henseende var begaaet. Den ærede Rigs-

dagmand har bebrejdet os, og den Bebrejdelse falder paa os, som i den Henseende staae lige imod ham, og have havt visse Berøringer med Armeen, at vi ingen Kjerlighed have for den; men jeg siger ham, at det, som bevæger mig til ikke at stemme for den her foreslaaede Paragraph, det er netop Kjerlighed til Armeen og Kjerlighed til dens Indalider (Hør!), og, om det skulde være faldet i min Lod — og jeg kunde maaskee have havt den samme Berettigelse dertil, som noget andet af de Medlemmer, som den ærede Rigsdagsmand har tænkt sig muligt kunde være blevne valgte — at blive Medlem af Udvalget, saa vidste man allerede fra den 1ste Behandling, at jeg ikke vilde have tilskyndet nogen som helst Afgjørelse af dette Spørgsmaal i dette Dieblit (Nei, det er vist!). Jeg veed, saagodt som det ærede Medlem, at der mellem de Banføre, Krigen vil efterlade os, vil findes dem, skjøndt det vil være meget faa, for hvem man maaskee kan have Banstælgighed ved at stæffe et godt Hjem, men saa spørger jeg den ærede Rigsdagsmand, om der ikke findes Caserner i Landet, hvor han kan finde Broderstæber, og om han troer, at Krigsministeren for en saadan enkelt Mand skulde lukke Casernens Dør og ikke stæffe ham det Cubitrum, han behøver til at være i, og den Afgang til Marketerens Kjedel, som vil være ham nødvendig. (Grundtvig: Det var grumme daarligt!) Det ærede Medlem siger, at det var daarligt, men den Rigsdagsmand, som forlangte det, han forlangte, at Manden skulde blive ved at føle sig som Soldat, at han skulde blive ved at leve i de samme Forhold, saa nær som muligt, og i den samme Uniform, og det kan et stæffes ham bedre, end naar der gives ham et Værelse ved Siden af eller i Samsund med hans tidligere Kammerater. Er det ikke Kammeratsskab, som eftertrages, saa er det Forsørgelse, saa er det ikke Spørgsmaalet om denne Form af Soldat, men saa er det Omhu og Forpleining, og da vil jeg spørge, om der skal være Banstælgighed for, selv indenfor de her afflutne Grændser, at stæffe enhver især Omhu og Forpleining, svarende til den Stilling, som man kan forudsætte, at den Bedkommende kan være i. Det ærede Medlem har vel især støttet sig paa, at Udval-